

ע"פ 8004/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8004/15

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ע' ברון

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז מיום
15.10.2015 בת"פ 53183-01-14 שניתן על ידי כבוד
השופטת ד' עטר

תאריך הישיבה: ד' בשבט התשע"ו (14.01.2016)

בשם המערער: עו"ד אלי כהן; עו"ד איריס טוביאן

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונח בפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (ת"פ 53183-01-14, כב' השופטת ד' עטר), לפיו הורשע המערער על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2), הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275, שימוש ברכב ללא רשות לפי סעיף 413(ג) -

עמוד 1

הכול לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן נהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10(א) יחד עם סעיף 62(1) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

המערער נדון למאסר בפועל לתקופה של 36 חודשים, שני מאסרים על תנאי, פסילה בפועל מלנהוג למשך שלוש שנים, פסילה על תנאי וקנס. הערעור מופנה כנגד חומרת רכיב המאסר בפועל. טענתו העיקרית של הסנגור היא כי עקב מצבו הנפשי של המערער, היה מקום להטיל עליו עונש מאסר בפועל לתקופה קצרה יותר מכפי שהוטל. טענה זו מושכת את העין, אך בסיכומו של דבר הוחלט שלא להתערב בגזר הדין. כדי לעמוד על תוצאה זו, תוצגנה בתמצית עובדות המקרה.

2. המערער, אשר מעולם לא הורשה לנהוג, נהג ברכב דודו מבלי לקבל את רשותו, וזאת בניגוד לכיוון התנועה באזור פתח תקווה. שוטר דרש מהמערער לעצור, ובתגובה נמלט המערער מהמקום, עלה על המדרכה, פנה שמאלה לעבר רחוב בעיר והמשיך בנסיעה בניגוד לכיוון התנועה. המערער המשיך לנסוע תוך סיכון עוברי דרך, הוא עלה על אי-תנועה ופגע עם רכבו ברכב אחר. המערער נבדק על ידי הפסיכיאטר המחוזי, אשר קבע כי אינו סובל ממצב פסיכיאטרי פעיל, אינו זקוק לאשפוז פסיכיאטרי וכשיר לעמוד לדין. לצד זאת, המערער מוכר במרכז לבריאות הנפש בגנה מזרעשור, ואובחנו אצלו הפרעת התנהגות, שינויים התנהגותיים על רקע שימוש בסמים ואלכוהול והפרעת חרדה חברתית.

מצבו של המערער אכן אינו קל, אך לא ניתן להתעלם ממעשיו בתיק זה, שיצרו סיכון של ממש לציבור. לא רק שאין לו הכשרה לנהוג, נטל את רכבו של דודו ללא רשות ונהג באופן שעלול היה להוביל לתוצאות קשות ולפגיעה באדם וברכוש. לולא נסיבותיו האישיות, היה מקום להטיל על המערער עונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה יותר מזו שהושתה עליו. אף אם נאמר שהעונש נוטה לחומרה במידת-מה, לנוכח העונש הראוי בגין עבירות אלה, לא ניתן לומר כי העונש חורג באופן המצדיק התערבות.

לכך יש להוסיף, כי המערער בעל עבר פלילי, נדון למאסר בעבר ולאחר מועד ביצוע העבירות בתיק הנדון, הורשע בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית. בהינתן שהשימוש בסמים מהווה זרז להחרפת מצבו הנפשי כעולה מחוות הדעת הפסיכיאטר המחוזי בעניינו של המערער, נראה כי אין מנוס אלא לתת משקל ראוי להרתעה אישית של המערער מנקודת מבטו של האינטרס הציבורי.

3. הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' בשבט התשע"ו (14.1.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט